

Arrest

nr. 93 946 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Kazaks staatsburger van Oeigoerse origine te zijn. U werd geboren op (...) in het Kazakse dorp C., waar u ook geregistreerd was. Op 7 mei 2007 huwde u op traditionele wijze met Y. T..

Uw problemen begonnen nadat uw partner begin juli 2009 spoorloos verdween. U zag hem zelf de laatste keer op 21 juni 2009 net voor hij naar China vertrok voor zaken, waarna u nog telefonisch contact met hem had. Zijn laatste telefoontje dateerde van 3 juli 2009. Hij vertelde u toen dat hij bezig was met de voorbereidingen voor een vreedzame protestactie naar aanleiding van een incident in de stad Ürümqi op 25 juni 2009 waarbij verschillende onschuldige Oeigoeren gedood werden. Hij zei dat hij

u later opnieuw zou contacteren, maar dat gebeurde niet meer. Op 6 juli 2009 vernam u dat de protestactie waarover uw partner sprak de dag voordien, op 5 juli 2009, had plaatsgevonden. Na het vernemen van dit nieuws probeerde u uw partner te bereiken, maar zonder resultaat. Op 22 juli 2009 reisde u daarom samen met uw broer, A. T. (O.V. (...)), naar China om er uw partner te zoeken. Vroeger konden jullie niet vertrekken aangezien de Chinese autoriteiten de grenzen na de betoging tijdelijk hadden gesloten. Jullie zoektocht leverde echter niets op. Integendeel, nergens kwamen jullie iets te weten over uw partner en op 28 juli 2009 werden jullie zelf bovendien door de Chinese politie gearresteerd en ondervraagd aangezien de Chinese autoriteiten jullie ervan verdachten terroristen te zijn die wapens het land in smokkelden. Nadat u had uitgelegd dat jullie eigenlijk op zoek waren naar uw vermiste partner, kwamen jullie uiteindelijk toch vrij en besloten China zo snel mogelijk te verlaten. Na jullie terugkeer naar Kazakstan, kregen jullie echter ook daar problemen met de autoriteiten. Op 11 november 2009 moest u zich net als uw broer aanmelden bij de ROVD van C. om er vragen te beantwoorden over jullie bezoek aan China alsook over uw partner, die door de Chinese autoriteiten gezocht werd op verdenking van terrorisme. Nadat u de politie ervan kon overtuigen dat u geen nieuws had over uw partner, lieten ze u uiteindelijk gaan. U zou echter wel nog een tweede keer opgeroepen worden. Dit gebeurde op 27 februari 2010. Die dag moest u zich aanmelden bij dezelfde onderzoeker die u opnieuw dezelfde vragen stelde over uw partner. Ditmaal was hij erg agressief en dreigde ermee uw dochter naar China te sturen indien u uw partner niet aangaf. Nadat u hem uitlegde dat u geen enkele informatie bezat aangaande uw partner, liet hij u uiteindelijk toch gaan. Maar op 16 maart 2010 moest u zich nog een derde keer aanbieden. Een hele dag lang werd u andermaal op agressieve wijze ondervraagd. Toen u die avond terug thuis kwam, stelde u vast dat uw deur geforceerd was. U was bang en ging onmiddellijk naar uw moeder. Toen jullie daarna samen terugkeerden, kwamen jullie tot de vaststelling dat er die dag een huiszoeking had plaatsgevonden waarbij verschillende documenten van uw partner alsook uw identiteits- en reisdocumenten in beslag genomen waren. In juli 2010 vond er ook in het huis van uw moeder een huiszoeking plaats. Uw moeder werd beledigd en bedreigd, maar er werd niets in beslag genomen. Op het einde van de zomer, eind augustus of begin september 2010, ging u uit veiligheidsoverwegingen onderduiken. In die periode vernam u van een vriend die bij de politie werkte dat u door uw autoriteiten officieel gezocht werd op beschuldiging van terrorisme. U keerde niet meer naar huis terug, maar leefde op verschillende plaatsen clandestien tot aan uw vertrek. Uw moeder en broer vertrokken reeds uit Kazakstan in augustus 2011. Zij namen uw dochtertje met zich mee.

U verliet Kazakstan uiteindelijk op 12 mei 2012. Vanuit Almaty nam u de trein naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u vervolgens met een minibus naar Duitsland, van waaruit u ten slotte met een personenwagen naar België kwam. U bereikte België op 19 mei 2012. Op 22 mei 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw broer. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer, A. T. (O.V. (...)), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw broer, A. T. (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

[...]

Tot slot dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, islamitische huwelijksakte, een kopie van 1 pagina uit uw reispaspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw partner, een opsporingsbevel en 3 convocaties) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en islamitische huwelijksakte alsook de kopie van de identiteitskaart van uw partner bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit de kopie van een pagina uit uw reispaspoort blijkt dat u over een Chinees visum beschikte, waarmee u gedurende 30 dagen in China kon verblijven op voorwaarde dat u het land binnenkwam voor 22 september 2009. Uit de stempels bij dit visum blijkt dat u het Chinese grondgebied betreden hebt op 22 juli 2007 en opnieuw verlaten hebt op 29 juli 2009, wat evenmin in twijfel getrokken wordt. Gelet op het feit dat het slechts om een kopie gaat, kan aan het opsporingsbevel weinig bewijswaarde worden gehecht.

Wat de convocaties ten slotte betreft, moet erop gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van deze documenten. Alle 3 de oproepingsbrieven hebben namelijk veel weg van een ingevulde kopie, getuige de verticale zwarte lijnen aan de linkerkant. Daarnaast is het opmerkelijk dat voor elk van de convocaties gebruik werd gemaakt van een standaardexemplaar met daarop het jaartal 2011 voorgedrukt. Dit jaartal werd met balpen overschreven door respectievelijk 2009 en twee maal 2010. Het is verder erg merkwaardig dat de convocaties d.d. 11 november 2009 en 23 februari 2010 op hetzelfde blad gedrukt werden. Dit blijkt duidelijk uit het feit dat de convocaties perfect op elkaar aansluiten. Zowel de verticale zwarte lijnen aan de linkerkant, de verticale stippellijn aan de rechterkant als de lijn langs waar de convocaties werden afgeknipt, sluiten volledig op elkaar aan. Dit is des te opmerkelijker aangezien tussen de 2 oproepingsdata ruim 3 maanden tijd zit. Geen van deze 3 convocaties vermeldt trouwens de hoedanigheid in het kader waarvan u zich dient aan te bieden, hoewel u nochtans verklaarde dat u tot drie maal toe in de hoedanigheid van beschuldigde werd opgeroepen (CGVS, p. 7-8). Ook de contactgegevens van de uitreikingsinstantie ontbreken. Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid van de door u voorgelegde oproepingsbrieven.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw schoonzus, N. Y. (O.V. (...)), moeder, K. N. (O.V. (...)), en dochtertje, R. T. (O.V. (...)), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar broer, de heer A. T., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 103.413. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar broer tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 93 943 van 19 december 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. T. , op grond van de volgende motieven :

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Kazaks staatsburger van Oeigoerse origine te zijn. U werd geboren op 16 maart 1991 in het Kazakse dorp T., waar u ook geregistreerd was. Op 29 maart 2009 huwde u op traditionele wijze met N. Y. (O.V. (...)).

Uw problemen begonnen nadat uw schoonbroer, Y. T., op 5 juli 2009 spoorloos verdween. Die dag had hij in de Chinese stad Ürümqi een manifestatie georganiseerd uit protest tegen een incident in een speelgoedfabriek dat plaatsvond in China op 25 juni 2009 en waarbij heel veel Oeigoeren om het leven kwamen. Na deze manifestatie verdween uw schoonbroer spoorloos. Daarom ging u tussen 22 en 29 juli 2009 samen met uw zus, A. T. (O.V. (...)), naar China om er haar partner te zoeken, echter zonder resultaat. Tijdens jullie verblijf in China werden jullie wel door de Chinese autoriteiten gearresteerd en ondervraagd omdat ze jullie ervan verdachten terroristen te zijn. Na uw terugkeer uit China kreeg u bovendien ook problemen met uw eigen, Kazakse autoriteiten. Tot drie maal toe werd u door hen geconvoceerd voor ondervraging, meer bepaald op 11 november 2009, 5 juli 2010 en in november 2010. Tijdens de ondervraging op 11 november 2009 wilde de politie weten waarom u naar China was gegaan en vernam u dat de Chinese autoriteiten een aanvraag hadden ingediend om u aan hen uit te leveren aangezien zij u verdachten van terrorisme. U diende tijdens deze ondervraging ook een uitreisverbod te ondertekenen en kreeg de tijd om uw schoonbroer op te sporen. Zoniet zou u of een of meerdere van uw gezinsleden alsnog aan de Chinese autoriteiten uitgeleverd worden. Op 5 of 7 juni 2010 viel de politie uw huis binnen en hield er een onwettige huiszoeking. Bij deze huiszoeking werd niets in beslag genomen, maar werden u en de rest van uw gezin bespot en bedreigd. Tijdens uw ondervraging op 5 juli 2010 kreeg u dezelfde vragen voorgeschoteld als bij uw eerste ondervraging en diende u nogmaals een uitreisverbod te ondertekenen. Ditmaal werd u ook zo ernstig mishandeld dat u er twee gebroken ribben aan overhield. U durfde echter niet naar het ziekenhuis te gaan omdat de autoriteiten dan verwittigd dienden te worden. Ook uw zus werd door de politie geconvoceerd, maar zij ging hier niet op in. Daarom viel de politie in februari 2010 bij haar binnen en hield er een huiszoeking waarbij verschillende documenten in beslag genomen werden. Toen zowel u als uw zus in november 2010 andermaal door de politie opgeroepen werd, besloot uw moeder dat het beter was om onder te duiken en jullie uitreis te regelen.

U verliet Kazakstan uiteindelijk op 9 augustus 2011. Samen met uw partner, N. Y. (O.V. (...)), en moeder, K. N. (O.V. (...)), reisde u vanuit Kazakstan met de trein naar Moskou. Daar stapten jullie over op een dubbeldekkerbus, die jullie naar Duitsland bracht. Vanuit Duitsland kwamen jullie ten slotte met een minibus naar België, dat u bereikte op 16 augustus 2011. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In mei 2012 kwam ook uw zus naar België en diende een aanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten enerzijds omdat u in Kazakstan problemen kende met uw autoriteiten nadat u naar China was gereisd om er uw schoonbroer, die actief streed voor de rechten van Oeigoeren in China en Kazakstan, maar spoorloos verdwenen was, te zoeken. Anderzijds kende u in Kazakstan ook problemen omwille van uw Oeigoerse origine.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazakse staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazakse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U heeft zich zelf nooit actief ingezet voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China. De door u aangehaalde problemen berusten enkel op de familiale band met uw schoonbroer. Het is echter niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen na onderzoek van uw dossier.

Zo bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. U verklaarde immers dat u problemen kreeg met uw autoriteiten nadat u eind juli 2009 samen met uw zus naar China ging om er haar partner te zoeken, die sinds 5 juli 2009 spoorloos was (CGVS, p. 7 en 12). Merkwaardig genoeg herinnerde u zich echter niet eens het patroniem van uw schoonbroer (CGVS, p. 6). U wist evenmin welke instanties uw zus geraadpleegd had om haar partner te vinden (CGVS, p.

13). Voorts stelde u dat u door de Kazakse autoriteiten gezocht wordt omdat u uw uitreisverbod overtreden heeft (CGVS, p. 10). U kon evenwel niet zeggen sinds wanneer u precies officieel in opsporing bent (CGVS, p. 9), niettemin u wel een kopie van uw opsporingsbericht voorlegde. Verder gaf u aan dat niet enkel u, maar ook uw zus door de Kazakse autoriteiten geconvoceerd werd. U had opmerkelijk genoeg echter geen idee wanneer uw zus precies door de politie opgeroepen werd voor ondervraging (CGVS, p. 20). Ook uw zus legde onaannemelijk vage verklaringen af aangaande enkele belangrijke elementen. Ze kon zich bijvoorbeeld niet meer herinneren wanneer ze de kopie van haar opsporingsbevel gekregen had van jullie gemeenschappelijke vriend (CGVS zus, p. 10). Ze had evenmin enig idee op basis van welk wetsartikel ze officieel opgespoord werd (CGVS zus, p. 13), hoewel dit uitdrukkelijk vermeld staat op de kopie van het opsporingsbevel dat ze ter staving van haar asielaanvraag voorlegde. Aangezien al deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw zus verwacht worden dat jullie hierover gedetailleerde informatie zouden kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast werden verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld. Tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner werden twee beduidende tegenstrijdigheden geconstateerd. De eerste tegenstrijdigheid heeft betrekking op het tijdstip waarop u de tweede maal door de Kazakse autoriteiten geconvoceerd werd. U stelde immers dat u zich een tweede keer moest aanmelden voor ondervraging op 5 juli 2010 (CGVS, p. 10 en 18). Uw partner daarentegen gaf aan dat u moest verschijnen op 7 juni 2010 (CGVS partner, p. 10-11). Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde zij dat u naar het 5de kabinet van de onderzoeker gebracht werd en u zich daarom waarschijnlijk vergist had (CGVS partner, p. 12). Uw partner werd er vervolgens op gewezen dat u zei dat u een tweede maal werd opgeroepen in de maand juli, terwijl zij stelde dat het in de maand juni was. Hierop paste uw partner haar verklaringen ineens aan en zei ze dat het in juli gebeurd is en u op 7 juli werd opgeroepen (CGVS partner, p. 12). Afgezien van het feit dat haar aangepaste verklaringen tegenstrijdig zijn met haar eerder afgelegde verklaringen, stemmen deze nog steeds niet geheel overeen met uw verklaringen. Bijgevolg is de tegenstrijdigheid hiermee niet opgeheven. Een tweede tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen werd vastgesteld aangaande het moment waarop bij uw zus een huiszoeking plaatsvond. U vertelde immers dat de politie bij uw zus binnenviel en een huiszoeking hield in februari 2010 (CGVS, p. 12 en 21). Uw partner daarentegen stelde dat dit gebeurde op 16 maart 2011 (CGVS partner, p. 10). Toen uw partner op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, bleef ze bij haar verklaringen (CGVS partner, p. 12). De tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind. Dezelfde tegenstrijdigheid was er tussen uw verklaringen en die van uw zus. Net als uw partner zei uw zus namelijk dat er bij haar thuis een huiszoeking werd gehouden op 16 maart (CGVS zus, p. 7) en niet in februari, zoals u aangaf. In tegenstelling tot uw partner verklaarde ze echter dat deze huiszoeking plaatsvond in 2010 (CGVS zus, p. 7) en niet in 2011 (CGVS partner, p. 10). Toen uw zus op deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en haar verklaringen aangaande het tijdstip waarop bij haar thuis een huiszoeking plaatsvond attent werd gemaakt, hield ze vast aan haar verklaringen (CGVS zus, p. 12), waardoor de tegenstrijdigheid onaangetaast blijft. Een andere tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw zus had betrekking op het feit of uw zus al dan niet hulp had gezocht naar aanleiding van de verdwijning van haar partner. U vertelde immers dat uw zus verschillende instanties en organisaties raadpleegde om vragen te stellen over haar verdwenen partner (CGVS, p. 13). Uw zus daarentegen verklaarde dat ze geen enkele instantie had geraadpleegd omdat ze bang was dat jullie hierdoor nog meer problemen zouden krijgen (CGVS zus, p. 5). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid antwoordde uw zus dat ze niemand geraadpleegd had omdat ze wist dat haar familie anders problemen zou krijgen. Ze voegde er nog aan toe dat ze voorheen reeds naar de autoriteiten was gestapt toen ze op de markt lastiggevalen werd, maar de autoriteiten toen niets gedaan hadden (CGVS zus, p. 12). Uw zus hield met andere woorden vast aan haar eigen verklaringen en biedt zodoende geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Een volgende tegenstrijdigheid heeft betrekking op de aanvraag die de Chinese autoriteiten indienden bij uw, Kazakse, autoriteiten. U stelde namelijk dat het hier een vraag om uitlevering betrof aangezien ook de Chinese autoriteiten jullie officieel beschuldigden van terrorisme (CGVS, p. 14-15). Uw zus vertelde echter dat de Chinese overheid bij de Kazakse een vraag om hulp indiende. De Chinese autoriteiten wilden namelijk dat de Kazakse hen zouden helpen om uw schoonbroer te vinden (CGVS zus, p. 12). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid reageerde uw zus dat ze niet wist wat u gezegd had en ze enkel kon vertellen wat ze zelf had meegemaakt (CGVS zus, p. 12). Hiermee is de tegenstrijdigheid uiteraard niet opgeheven. Een laatste tegenstrijdigheid handelt over de huiszoeking die plaatsvond in het huis van uw moeder, waar ook u woonde (CGVS, p. 12). U vermeldde namelijk dat deze huiszoeking plaatsvond in juni 2010 (CGVS, p. 18), terwijl uw zus ze situeerde in juli 2010 (CGVS zus, p. 12). Toen uw zus op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, hield ze vast aan haar eigen verklaringen (CGVS zus, p. 12). De

verklaringen van uw zus waren op dit punt bovendien ook onderling tegenstrijdig. In eerste instantie gaf ze namelijk aan dat voornoemde huiszoeking plaatsvond op 15 juli (CGVS zus, p. 10), terwijl ze later vertelde dat het op 5 juli was (CGVS zus, p. 12). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, herhaalde uw zus slechts haar eerste verklaring, zodat de tegenstrijdigheid overeind blijft. Tussen de opeenvolgende verklaringen van uw zus werd nog een tweede tegenstrijdigheid gevonden, meer bepaald over het moment waarop ze zelf ging onderduiken. Aan het begin van haar interview bij het Commissariaat-generaal vermeldde ze immers dat ze al eind september 2009 ging onderduiken (CGVS zus, p. 3). Later verklaarde ze dan weer dat ze zich pas eind augustus of begin september 2010 ging verschuilen (CGVS zus, p. 10). Na confrontatie gaf uw zus aan dat de problemen begonnen sinds 2009 en ze sinds 2010 ging onderduiken. Gevraagd naar een verklaring voor haar tegenstrijdige verklaringen, bevestigde ze nogmaals dat ze pas in 2010 ging onderduiken (CGVS zus, p. 11-12). De tegenstrijdigheid is hiermee echter niet van de baan. Door al deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Voorts dient er op gewezen te worden dat u uw land van herkomst op officiële wijze verliet en nergens melding maakte van problemen bij deze uitreis. U reisde vanuit Kazakstan namelijk met de trein naar Moskou (Rusland) (CGVS, p. 11). Voor uw vertrek zou u echter tot twee maal toe een uitreisverbod ondertekend hebben, meer bepaald op 11 november 2009 en op 5 juli 2010 (CGVS, p. 10). Indien u daadwerkelijk tot twee maal toe een uitreisverbod ondertekend heeft, is het weinig aannemelijk dat u toch het risico zou genomen hebben om met uw eigen paspoort (CGVS, p. 9) op officiële wijze uw land te verlaten. Ook uw zus verklaarde dat ze Kazakstan in mei 2012 verliet gebruik makende van de trein (CGVS zus, p. 9). Op dat moment zou ze in Kazakstan echter al officieel in opsporing geweest zijn, want reeds in 2010 werd voor haar een officieel opsporingsbevel uitgevaardigd (CGVS zus, p. 10). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Indien uw zus sinds 2010 daadwerkelijk door de Kazakse autoriteiten officieel gezocht zou worden, is het immers weinig plausibel dat zij het risico genomen zou hebben het land op officiële wijze te verlaten. Hierdoor wordt niet enkel de ernst van uw vrees, maar ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in belangrijke mate aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u trouwens eveneens dat u vanuit Moskou met een dubbeldekkerbus naar Duitsland bent gereisd (CGVS, p. 11). U maakte hierbij gebruik van uw eigen Kazaks reispaspoort zonder visum (CGVS, p. 9), maar kende onderweg geen problemen. U werd tussen Moskou en Duitsland bovendien nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 11). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder persoonlijke controle de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kazaks paspoort, waarvan u verklaarde dat het was achtergebleven bij de smokkelaar die het zou teruggeven als hij uw zus naar België bracht (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

U vermeldde ook nog dat u door de Chinese autoriteiten officieel gezocht werd op beschuldiging van terrorisme en zij de Kazakse autoriteiten gevraagd hadden u uit te leveren (CGVS, p. 14 en 16) overeenkomstig het verdrag dat ze onderling gesloten hadden (CGVS, p. 12-13 en 16). De Kazakse autoriteiten gingen echter niet op deze vraag in, maar gaven u de tijd om uw schoonbroer te vinden (CGVS, p. 16). Merkwaardig genoeg gaven ze u evenwel geen termijn waarbinnen u dit diende te doen (CGVS, p. 18), wat weinig aannemelijk is. U argumenteerde wel dat u op dat moment reeds een uitreisverbod ondertekend had en men u gezegd had dat u niet naar het buitenland mocht gaan, want u anders aan China zou worden uitgeleverd (CGVS, p. 18). Deze argumentatie kan echter niet overtuigen, te meer omdat u Kazakstan probleemloos op legale wijze kon verlaten (CGVS, p. 11).

Wat de door u voorgelegde convocaties betreft, moet opgemerkt worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van deze documenten. Beide oproepingsbrieven lijken namelijk heel sterk op een ingevulde kopie, getuige de verticale zwarte lijnen aan de linkerkant. Het is bovendien opvallend dat beide convocaties op één en hetzelfde blad afgedrukt werden. Dit valt af te leiden uit het feit dat de convocaties perfect op elkaar aansluiten. Zowel de verticale zwarte lijnen aan de linkerkant, de verticale

stippellijn aan de rechterzijde als de lijn langs waar de convocaties werden afgeknipt, sluiten volledig op elkaar aan. Dit is des te opmerkelijker aangezien tussen beide oproepingsdata bijna 8 maanden tijd zit. Daarnaast is het opvallend dat voor beide convocaties gebruik werd gemaakt van een standaardexemplaar met daarop het jaartal 2011 voorgedrukt. Dit jaartal werd met balpen overschreven door respectievelijk 2009 en 2010.

Geen van beide documenten vermeldt tot slot trouwens de hoedanigheid in het kader waarvan u zich dient aan te bieden. Ook de contactgegevens van de uitreikingsinstantie ontbreken. Al deze elementen doen ernstige twijfels rijzen over de echtheid van de door u voorgelegde oproepingsbrieven. Deze vaststelling heeft bovendien ook gevolgen voor de beoordeling van de andere door u voorgelegde documenten.

Tot slot dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Kazakse identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, een kopie van uw Chinees visum, een kopie en een dvd) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Kazakse identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte bevatten immers uitsluitend identiteitsgegevens, die echter niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit de kopie van uw Chinese visum blijkt enkel dat u tussen 22 juli 2009 en 28 juli 2009 in China verbleef en u hiervoor een visum verkregen had. Dit is echter geen formeel bewijs van de door u aangehaalde problemen die u tijdens en na dit verblijf gekend zou hebben. Van het door u vermelde opsporingsbericht legde u slechts een kopie voor. De bewijswaarde van dit document is bijgevolg uiterst gering. De dvd ten slotte bevat beelden van de gebeurtenissen op 5 juli 2009 in een speelgoedfabriek in de Chinese stad Ürümqi. Zelf komt u echter niet voor op deze beelden, noch iemand van uw familie (CGVS, p. 7).

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, N. Y. (...) (O.V. 6.861.267), moeder, K. N. (...) (O.V. 6.861.263), zus, A. T. (...) (O.V. 7.512.571) en nichtje, R. T. (...) (O.V. 6.861.260), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 52 §2 en 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de vluchtelingenconventie, en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel." Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"Met de bestreden beslissing, schendt tegenpartij de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, omwille van de volgende redenen:

De verwerende partij begint met verzoekers problematiek in twee te delen. Enerzijds zou hij problemen hebben wegens zijn schoonbroers activisme en anderzijds zou hij problemen kennen wegens zijn etnische origine. Er dient echter heftig tegen deze artificiële tweedeling geprotesteerd te worden. De problemen die verzoeker kent in Kazakstan zijn onontwaarbaar, zij kunnen niet zomaar opgesplitst worden. Verzoekers etnische origine, zijn bestaan als Oei-goer, en zijn problemen wegens het politieke activisme van zijn schoonbroer zijn niet van elkaar te onderscheiden. Verzoekers schoonbroer is net als hij Oeigoer en het is zijn politiek activisme voor de rechten van Oeigoeren, en de wrevel die dit bij China en Kazakstan heeft uitgelokt, die zijn schoonfamilie in de problemen heeft gebracht. Het feit dat zijn schoonfamilie door Kazakstan vervolgd werd heeft als aanleiding of katalysator het politiek activisme van de schoonbroer, maar de vorm die de wrevel bij de Kazakse overheid heeft aangenomen en de ernst van de vervolging waaraan verzoeker werd onderworpen wordt mede gedetermineerd door zijn etnische origine. In andere woorden, de Kazakse autoriteiten hebben verzoeker omwille van zijn etnische origine en het politiek activisme van zijn schoonbroer mishandeld, gefolterd, en vervolgd. De stereotypering van Oeigoeren als terroristen en separatisten die ook in Kazakstan de ronde doet en jarenlang structureel wantrouwen en discriminatoir beleid hebben de vervolging zowel mogelijk gemaakt als verergerd. De gronden van verzoekers vervolging en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas worden manifest miskend door verzoekers problematiek op te splitsen in een probleem met de autoriteiten wegens het zoeken van zijn schoonbroer en een probleem wegens zijn etnie. De ernst van wat verzoeker heeft meegemaakt en de objectieve en subjectieve gegrondheid van zijn vrees worden zo een blinde vlek.

In tweede instantie stelt verwerende partij dat het met de situatie van de Oeigoeren in Kazakstan al bij al wel mee valt. Verwerende partij verwijst naar de informatie uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat Kazakse Oeigoeren weliswaar 'druk' ervaren, maar slechts ernstigere problemen hebben indien ze een belangrijk profiel hebben, een profiel dat verzoeker volgens verwerende partij ontbeert gezien enkel zijn schoonbroer politiek actief was en hij niet. Deze argumentatie van verwerende partij is erg misleidend en miskent de situatie van Kazakse Oeigoeren en het karakter van verzoekers profiel.

Volgens het administratief dossier leidt de stereotypering van Oeigoeren niet perse tot zware discriminatie voor alle Oeigoeren, maar "leidt het zeker tot ernstige gevolgen voor eender welke Oeigoeren die betrokken zijn bij enige vorm van politieke activiteit" (CEDOCA rapport p12). Het gaat dus niet enkel om personen met een bijzonder profiel zoals een journalist of een politieke leider. Het woordgebruik in het administratief dossier, met name de woorden "eender welke Oeigoeren" en "enige vorm van politieke activiteit", lijkt er net op te duiden dat het profiel helemaal niet zo bijzonder moet zijn maar dat gelijk wie die er van verdacht wordt Oeigoers separatisme voor te staan met ernstige gevolgen kan te maken krijgen. Verzoeker is naar China gereisd om zijn schoonbroer, een Chinees Oeigoers activist, op te sporen die verdwenen is na participatie en organisatie in en van die rellen waarna de Kazakse overheid verzoeker verdacht zijn schoonbroer te verbergen. De vermeende betrokkenheid van verzoeker bij enige vorm van politieke activiteit lijkt evident te zijn en het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende partij verzoekers profiel voor de Kazakse overheid zo miskent. Zoals de bron in het administratief dossier stelt dient er naar elk geval apart gekeken te worden. Verwerende partij heeft verzuimd dit te doen.

Op pagina 13 van het CEDOCA rapport staat er te lezen dat sommigen "menen dat de economische en politieke relaties van Kazachstan met China een impact hebben op de restrictieve reactie van de Kazachsche overheid op personen, Oeigoerse associaties of instellingen die gezien worden als politiek op een lijn met de Chinese Oeigoeren". Verzoekers schoonbroer is een Chinese Oeigoer die politieke manifestaties organiseerde en verdwenen is in China waarom verzoeker en zijn zus hem ter plaatse zijn gaan opsporen. In China werden ze gearresteerd en bij hun terugkeer werd de Kazachse overheid door China gevraagd hen op te pakken omdat ze zagezegd vermoed werden onderdak te leveren aan de schoonbroer en partner. Verzoeker en zijn zus zijn dus wel degelijk te zien als personen op een lijn met de Chinese Oeigoeren en vatbaar voor "restrictieve reacties".

De bron die het administratief dossier zo gezaghebbend aan het woord laat stelt dat Kazachse Oeigoeren "die pleiten voor Oeigoerse onafhankelijkheid in China of het voor het respecteren van de mensenrechten in China, geconfronteerd worden met repressie, discriminatie en frequent ook staatsgeweld" (CEDOCA p.14). Het is zeer aannemelijk dat verzoekers door de Kazachsche overheid geacht worden op te komen voor de rechten van Oeigoeren in China gezien zij er hun partner en schoonbroer zijn gaan zoeken die is verdwenen na een politiek manifestatie georganiseerd te hebben. Zij hebben inderdaad te maken gekregen met repressie, discriminatie en staatsgeweld.

Op pagina 15 van het CEDOCA rapport staat er dan weer te lezen dat het Kazachstan International Bureau for Human Rights stelt in verband met de vrees voor vervolging van Kazachse Oeigoeren dat de Kazachse Oeigoeren door de veiligheidsdiensten als een onofficiële pro-bleemgroep worden benoemd. En dat ze riskeren opgeroepen te worden voor een gesprek waar ze gewaarschuwd worden voor de gevolgen als ze steun zouden bieden aan Chinese Oeigoeren. Volgens het KIBH komt het voor dat

wanneer Kazachse familie Oeigoeren aan Chinese Oeigoeren onderdak biedt dat er dan niet-wettelijke huiszoekingen worden verricht. Dit is min of meer exact wat verzoeker en zijn zus is overkomen. Naar aanleiding van hun zoektocht naar hun schoonbroer/partner en het vermoeden dat ze hem verborgen hielden werden ze opgeroepen, gewaarschuwd voor erge gevolgen, mishandeld en werden er huiszoekingen gehouden.

Wanneer verwerende partij dus stelt dat het "echter niet aannemelijk" is "dat [...] [verzoeker] om deze reden vervolging" heeft "ondergaan of te vrezen" heeft, kan zij dus onder geen be- ding gevolgd worden. Verzoekers relaas is immers prima facie geloofwaardig, op het eerste gezicht komen de door verzoeker ingeroepen feiten immers helemaal overeen met de feiten die beschreven worden in het administratief dossier als aanleiding gevende tot vervolging.

Vervolgens werpt verwerende partij een aantal vermeende inconsistenties tegen. Verzoeker zou onaannemelijk vaag gebleven zijn. Verwerende partij vindt het merkwaardig dat verzoeker het patroniem van zijn schoonbroer niet zou weten. Verzoeker heeft naar waarheid gesteld dat zijn schoonbroer Tasjidin Yalkun heet (gehoorverslag Anayat Tursynov pg 6). Indien we kijken naar wat verzoekers zus over haar man stelt vinden we in het gehoorverslag van Aynura Tursunova dat Tasjidin de naam van de vader van verzoekers schoonbroer is, i.e. zijn pa- troniem (gehoorverslag Aynura Tursunova pg. 4). Verzoeker wist met andere woorden wel degelijk, en op aantoonbare wijze, het patroniem van zijn schoonbroer.

Verwerende partij verwijt verzoeker niet te weten welke instanties zijn zus geraadpleegd had om haar man terug te vinden. Dit is echter maar een halve waarheid. Verzoeker was meege- gaan met zijn zus naar China om haar man te zoeken, daar was hij natuurlijk volledig van op de hoogte. Verzoeker wist niet welke organisaties zijn zus allemaal had geraadpleegd maar dit komt omdat zijn zus blijkbaar geen organisaties durfde te raadplegen (gehoorverslag Aynura Tursunova pg 12). Dit is dan ook helemaal geen tegenstrijdigheid, verzoeker kon immers niet weten welke organisaties zijn zus geraadpleegd had gezien zij dit niet gedaan had uit angst.

Verzoeker wordt tegengeworpen dat hij niet kon zeggen sinds wanneer hij precies officieel in opsporing is. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat verzoeker via zijn vriend het opsporingsbericht heeft verkregen toen hij reeds in België was. Verzoeker was pas op de hoogte van het feit dat hij officieel gezocht wordt sinds november 2011. Verzoeker heeft tij- dens het gehoor duidelijk gesteld dat hij niet weet sinds wanneer hij officieel gezocht wordt (gehoorverslag Anayat Tursynov p.9). Het is dan ook onduidelijk waarom verwerende partij dit een opmerkelijk feit ligt gezien verzoeker er eerlijk over is geweest en het in de lijn ligt van de hierboven beschreven gefragmenteerde wijze waarop zijn kennis over zijn opsporings- bericht tot stand is gekomen.

Verzoekers zus zou niet geweten hebben op basis van welk wetsartikel ze werd verdacht. Verzoeker wist wel het precieze artikel, verzoekers zus niet meer. Ze wist wel te vertellen waarvan ze precies verdacht werd (gehoorverslag Aynura Tursunova pl 1). Ze wist dat ze ver- dacht werd van terrorisme en van haar man te verbergen. Het is onduidelijk waarom dit niet zo volstaan voor verwerende partij en waarom het zo noodzakelijk zou zijn voor verzoekers geloofwaardigheid en die van zijn zus dat ze ook het precieze wetsartikel weet op basis waar- van ze wordt opgespoord. Verwerende partij stelt dat deze elementen de kern van hun asielrelaas raakt en dat er redelijkerwijze van verzoeker en zijn zus verwacht wordt dat ze hierover gedetailleerde informatie zouden kunnen verschaffen. Er wordt hierbij echter volledig voorbij gegaan aan het feit dat verzoeker, zijn zus, zijn moeder en zijn echtgenoot erg consistente en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd die opmerkelijk gelijklopend zijn over wat er ge- beurd is, wanneer er huiszoekingen zijn verricht, wat er is gevraagd, op welke data en waar- van ze beschuldigd werden en waarmee ze bedreigd werden.

Verwerende partij gaat vervolgens over tot het opsommen van een aantal vermeende tegen- strijdigheden. Er dient hier eerst en vooral in rekening genomen te worden dat vijf personen onmogelijk exact hetzelfde relaas kunnen navertellen en dat niet alle personen van die vijf kunnen verwacht worden alles te weten over wat er met die andere personen is gebeurd, zeker niet wanneer die persoon er zelf niet is bij geweest en de feiten meer dan twee jaar geleden zijn gebeurd.

De eerste vermeende tegenstrijdigheid zou betrekking hebben op het tijdstip waarop verzoeker de tweede maal door de Kazakse autoriteiten geconvoceerd werd. Verzoeker zou gesteld hebben dat hij zich een tweede keer moest aanmelden voor ondervraging op 5 juli 2010. Verzoekers partner zou gezegd hebben dat verzoeker moest verschijnen op 7 juni 2010. Dit is echter geen tegenstrijdigheid, indien we alle verklaringen er in betrekken, met name ook de verklaringen van verzoekers moeder zien we dat dit een louter misverstand is. Verzoeker zegt in op het DVZ-interview dat hij 7 juli 2010 een tweede keer geconvoceerd werd. Tijdens het gehoor zei verzoeker dat hij op 5 juli 2010 een tweede keer geconvoceerd werd. Verzoekers moeder zei eveneens dat verzoeker op 7 juli 2010 een tweede keer geconvoceerd werd (gehoorverslag Khurshidyam Nikhirdinova pg9). Het is duidelijk dat wanneer verzoekers vrouw stelt dat hij op 7 juni 2010 geconvoceerd werd, ze zich heeft vergist qua maand.

Verzoeker werd op 7 juli 2010 geconvoceerd, zoals hijzelf en zijn moeder hadden gezegd. Een dergelijk minieme tegenstrijdigheid die op een misverstand lijkt te berusten kan verzoekers geloofwaardigheid echt niet ondermijnen.

Een tweede tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn partner zou het moment betreffen waarop bij verzoekers zus een huiszoeking plaatsvond. Verzoeker had toen hij er naar gevraagd werd tijdens het gehoor geantwoord dat hij niet goed wist wanneer de huiszoeking bij zijn zus had plaatsgevonden. Hij was ook niet bij de huiszoeking aanwezig en werd er niet in betrokken. Verzoeker werd toch naar een precieze datum gevraagd en toen heeft hij februari 2010 geantwoord (gehoorverslag Anayat Tursynov p.21). Verzoekers part-ner, die al helemaal niet betrokken was bij de huiszoeking en er evenmin aanwezig was, stelde dat het op 16 maart 2011 was gebeurd (gehoorverslag Nargiz Yussupova p10). Verzoekers zus, bij wie de eigenlijke huiszoeking is verricht, stelde dat het wel degelijk in 2010 was, maar wel op 16 maart, 16 maart 2010 (gehoorverslag Aynura Tursunova p7). Verzoekers moeder die na de huiszoeking haar dochter heeft opgezocht zei ook dat het op 16 maart 2010 was (gehoorverslag Khurshidyam Nikhirdinova p.10). Het mag duidelijk zijn dat de twee per-sonen die op de huiszoeking aanwezig waren consistent waren in hun verklaringen over het tijdstip van een huiszoeking meer dan twee jaar geleden. Verwerende partij houdt hier geen rekening mee. Dat verzoeker en zijn partner die er niet bij waren, zich respectievelijk van maand en jaar vergissen, is geen ernstige tegenstrijdigheid. Verwerende partij geeft geen en-kele reden op waarom er van verzoeker verwacht zou mogen worden dat hij er geen maand naast zou mogen zitten. Een dergelijke vergissing is hoegenaamd niet opmerkelijk. Verwe-rende partij ziet tegenstrijdigheden waar er geen zijn.

Een volgende tegenstrijdigheid die verwerende partij meent te bespeuren betreft de aanvraag die de Chinese autoriteiten indienden bij de Kazakse, autoriteiten. Verzoeker zou gesteld heb-ben dat het een vraag om uitlevering betrof (gehoorverslag Anayat Tursynov p. 14-15), zijn zus zou gesteld hebben dat de Chinese overheid bij de Kazakse een vraag om hulp indiende om verzoekers schoonbroer te vinden (gehoorverslag Aynura Tursunova p. 12). Deze ver-meende tegenstrijdigheid is erg speculatief. Verzoekers raadsman had er tijdens het gehoor al op gewezen dat verzoeker en zijn zus enkel weten wat de Chinese overheid aan de Kazachse overheid zou gevraagd hebben van de agenten die hen ondervroegen. Zij hebben geen enkele

objectieve informatie over wat China aan Kazachstan over hen zou gevraagd hebben en kun-nen op geen enkele manier weten of wat hun ondervragers hen vertelden wel waar was. Deze opmerking dient samen gelezen te worden met de informatie uit het administratief dossier dat Kazachse Oeigoeren die verdacht worden van onderdak te bieden aan een voortvluchtige Chi-nese Oeigoer geconfronteerd worden met lastige vragen en met waarschuwingen en bedrei-gingen. Mensen met het profiel als dat van verzoeker worden aan druk onderworpen en illegi-tieme huiszoekingen. Als de ondervragers druk uitoefenen op verzoeker en zijn zus is het per-fect mogelijk dat zij hen variaties op hetzelfde dreigement vertellen, namelijk dat ze zouden uitgeleverd worden aan China indien ze niet mee werken. Toen verzoekers zus werd gevraagd wat ze bedoelde in verband met het verzoek van China aan Kazachstan had ze trouwens laten weten dat het verzoek ging over haar en verzoeker omdat China hen verdacht van terrorisme op Chinese bodem (gehoorverslag Aynura Tursunova, p12). Bij deze vermeende tegenstrij-digheid dient er dus in rekening te worden gebracht dat het hoogstwaarschijnlijk om zware intimidatie van de Kazachsche overheid gaat en dat er dus niet noodzakelijk een eenduidig objectief verzoek van China is waar beide ondervragers zich op exact dezelfde wijze zouden uitgelaten hebben. In tweede instantie is ook aangetoond dat het hier eigenlijk geen tegenstrij-digheid betreft maar dat verzoeker en diens zus in essentie ongeveer hetzelfde beweren.

Een laatste tegenstrijdigheid zou handelen over de huiszoeking die plaatsvond in het huis van verzoekers moeder, waar ook verzoeker woonde. Verzoeker stelde dat deze huiszoeking plaatsvond op 5 of 7 juni 2010 (gehoorverslag Anayat Tursynov, p. 18). Verzoekers moeder die eveneens aanwezig was toen de huiszoeking verricht werd stelt eveneens dat de huiszoe-king bij hen thuis in juni 2010 is verricht (gehoorverslag Khurshidyam Nikhirdinova pg.10). Verzoekers partner die eveneens aanwezig was tijdens de huiszoeking stelde eveneens dat de huiszoeking werd verricht op 5 juni 2010 (gehoorverslag Nargiz Yussupova p.10). Het is en-kele verzoekers zus, de enige die niet bij de huiszoeking betrokken was, die de huiszoeking een maand later situeerde (gehoorverslag Aynura Tursunova, p. 12). Opnieuw kan er niet ern-stig worden aangenomen at dit een tegenstrijdigheid zou zijn. De drie personen die betrokken waren bij de huiszoeking van meer dan twee jaar geleden zaten immers op exact dezelfde lijn, enkel diegene die er niet bij betrokken was vergiste zich van maand. Dit kan verzoekers ge-loofwaardigheid niet ondermijnen.

Verwerende partij werpt nog op dat verzoekers zus een keer heeft gesteld dat ze in 2009 al zou ondergedoken zijn en dit later corrigeerde naar 2010. Dit is exact wat het is, een correctie, en geen tegenstrijdigheid. Verzoekers problemen en die van zijn zus begonnen al in 2009, dat staat vast, de vervolging begon toen ook. Het eigenlijke onderduiken begon pas in 2010 maar al bij al gaat is er een dunne lijn gezien het onderduiken zoals blijkt uit het gehoor gradueel verliep.

Vervolgens werpt verwerende partij verzoeker ook tegen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn familie Kazachstan op "officiële wijze" heeft verlaten. Verzoeker heeft echter nooit verklaard zijn land op officiële wijze verlaten te hebben. Verzoeker heeft gemeld dat zijn paspoort, en die van zijn familie, vanaf ze op de trein zijn gestapt is direct werd ingehouden door de smokkelaar. Het is onduidelijk waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat verzoeker op officiële wijze Kazachstan heeft verlaten.

Verwerende partij stelt eveneens dat het onaannemelijk is dat verzoeker niet persoonlijk werd gecontroleerd tussen Moskou en Duitsland. Verwerende partij beroept zich hiervoor op informatie uit het administratief dossier. Indien we het administratief dossier er op na slaan merken we echter dat verwerende partij enkel navraag heeft gedaan over de waterdichtheid van controles aan de luchthavens in Europa. De informatie waar verwerende partij zich op beroept gaat niet over grenscontroles op het land, die toch van een geheel andere aard zijn en door hun natuur minder waterdicht dan controles van luchtverkeer. Daarbij zijn de personen die de bron zijn van deze informatie allemaal relatief hoge functionarissen verantwoordelijk voor deze controles. Deze personen zullen vanzelfsprekend niet geneigd zijn om te stellen dat de controles verre van waterdicht zijn. Het is ten slotte ook nog eens onmogelijk om te stellen hoeveel personen niet aan een grondige controle worden onderworpen aangezien dit niet kan bijgehouden worden zonder grondige controle.

Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat het ongeloofwaardig is dat Kazachstan, hoe-wel ze om uitlevering zouden verzocht zijn volgens de verklaringen van verzoekers ondervraager, verzoeker zou vrij laten om zijn schoonbroer te zoeken in plaats van hem uit te leveren. Wederom dient er op gewezen te worden dat verzoeker geïntimideerd werd tijdens zijn ondervraging door de Kazachse overheid en dat er niet noodzakelijk daadwerkelijk een verzoek tot uitlevering is geweest maar dat dit gewoon intimidatie betrof en dat China louter de Kazachsche overheid op de hoogte had gebracht van verzoeker en zijn zus als onruststokers die mogelijk Oeigoerse separatisten herbergden. Maar bovenal dient er op gewezen te worden dat volgens de informatie uit het administratief dossier de Kazachsche grondwet uitlevering van eigen onderdanen verbiedt (CEDOCA pg.14).

In allerlaatste instantie werpt verwerende partij nogmaals tegen dat zijn etnische origine op zich geen aanleiding geeft tot internationale bescherming gezien uit de informatie uit het administratief dossier zou blijken dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de situatie van Oeigoeren in Kazachstan helemaal niet zo rooskleurig en harmonisch is, maar integendeel, zelfs helemaal lijkt te corresponderen met wat verzoeker en zijn gezin beschreven hebben.

Uit het administratief dossier (CEDOCA pg.9) blijkt dat er twee groepen Oeigoeren zijn. De ene groep is enorm geassimileerd, de tweede groep is pas in de jaren '50 vanuit China naar Kazachstan geëmigreerd en is veeleer het voorwerp van discriminatie en beschuldigingen van separatisme. Wanneer verwerende partij het over de "overwegend goede relaties" tussen Oeigoeren en de regering heeft maakt ze niet duidelijk over welke groep ze het heeft. Verzoeker en zijn gezin behoren tot de tweede, meest gediscrimineerde groep.

Op pagina 10 van het Cedoca rapport blijkt dat de Kazakse overheid meer en meer de Kazak-se taal propageert en dat in de regio Almaty, waar verzoeker van afkomstig is, alle Oeigoerse tekens en informatie in verband met de Oeigoerse geschiedenis heeft weggehaald en er ook in de door Oeigoeren bewoonde gebieden beperkingen zijn op het gebruik van Oeigoers als taal en zelfs in religieuze praktijken. Oeigoeren zijn daarenboven ook nog eens structureel ondervertegenwoordigd op vlak van politieke participatie. Oeigoeren worden economisch, politiek en op de arbeidsmarkt gediscrimineerd (zie stuk 2 als bijlage, pg. 11).

Er dient hier nog eens vermeld te worden wat hierboven reeds werd besproken. Volgens het administratief dossier leidt de stereotypering van Oeigoeren niet perse tot zware discriminatie voor alle Oeigoeren, maar "leidt het zeker tot ernstige gevolgen voor eender welke Oeigoeren die betrokken zijn bij enige vorm van politieke activiteit" (CEDOCA pl2). Op pagina 13 van het CEDOCA rapport staat er te lezen dat sommigen "menen dat de economische en politieke relaties van Kazachstan met China een impact hebben op de restrictieve reactie van de Kazachsche overheid op personen, Oeigoerse associaties of instellingen die gezien worden als politiek op een lijn met de Chinese Oeigoeren". De bron die het administratief dossier aan het woord laat stelt dat Kazachse Oeigoeren "die pleiten voor Oeigoerse onafhankelijkheid in China of het voor het respecteren van de mensenrechten in China, geconfronteerd worden met repressie, discriminatie en frequent ook staatsgeweld (CEDOCA pg. 14). Het is zeer aannemelijk dat verzoekers door de Kazachse overheid geacht worden op te komen voor de rechten van Oeigoeren in China gezien zij er hun partner en schoonbroer zijn gaan zoeken die is verdwenen na een politiek manifestatie georganiseerd te hebben. Zij hebben inderdaad te maken gekregen met repressie, discriminatie en staatsgeweld.

Op pagina 15 van het CEDOCA rapport staat er dan weer te lezen dat het Kazakhstan International Bureau for Human Rights stelt in verband met de vrees voor vervolging van Kazachsche Oeigoeren de Kazachse Oeigoeren door de veiligheidsdiensten als een onofficiële probleemgroep worden benoemd. En dat ze riskeren opgeroepen te worden voor een gesprek waar ze gewaarschuwd worden voor de gevolgen als ze steun zouden bieden aan Chinese Oeigoeren. Volgens het KIBH komt het voor dat wanneer Kazachse familie van Chinese Oeigoeren hen onderdak biedt dat er dan niet-wettelijke huiszoekingen worden verricht. Dit is min of meer exact wat verzoeker en zijn zus is overkomen. Naar aanleiding van hun zoektocht naar hun schoonbroer/partner en het vermoeden dat ze hem verborgen hielden werden ze opgeroepen, gewaarschuwd voor erge gevolgen, mishandeld en werden er huiszoekingen gehouden.

Het handboek van UNHCR stelt met betrekking tot discriminatie het volgende:

"54. Differences in the treatment of various groups do indeed exist to a greater or lesser extent in many societies. Persons who receive less favourable treatment as a result of such differences are not necessarily victims of persecution. It is only in certain circumstances that discrimination will amount to persecution. This would be so if measures of discrimination lead to consequences of a substantially prejudicial nature for the person concerned, e.g. serious restrictions on his right to earn his livelihood, his right to practise his religion, or his access to normally available educational facilities.

55. Where measures of discrimination are, in themselves, not of a serious character, they may nevertheless give rise to a reasonable fear of persecution if they produce, in the mind of the person concerned, a feeling of apprehension and insecurity as regards his future existence. Whether or not such measures of discrimination in themselves amount to persecution must be determined in the light of all the circumstances. A claim to fear of persecution will of course be stronger where a person has been the victim of a number of discriminatory measures of this type and where there is thus a cumulative element involved", (zie stuk 3 als bijlage).

Verzoeker en zijn gezin hebben meermaals aangegeven dat zij met ernstige discriminatie werden geconfronteerd, verzoeker werd verder toegang tot onderwijs ontzegd, de moeder van wie de ouders Chinese Oeigoeren waren gaf aan haar leven lang gediscrimineerd en vernederd te worden. Zoals blijkt uit het administratief dossier worden Oeigoeren ook economisch en religieus gediscrimineerd. Verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden maar heeft er voor geopteerd om ondanks alle informatie in het administratief dossier die op een ernstig etnisch probleem wijst zich te houden aan dat ene zinnetje uit het geciteerde VN rapport dat enkele vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap stellen dat er relatief goede relaties zijn met de Staat. Dit is onredelijk het is immers volstrekt onduidelijk in welke

context deze personen dit tegen de VN vertegenwoordiger hebben gezegd, en dit was voor de rellen in Oeigoers China.

Uit het voorgaande volgt dat men op basis van de door tegenpartij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers' verhaal geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in verzoekers' asiolverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden:

"[...] There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proven to be reasonable possible." (zie stuk 4 als bijlage).

De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij legt teveel nadruk op en kent teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag.

We kunnen concluderen dat op basis van verzoekers' verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, tegenpartij dient te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan: hij heeft de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk gemaakt aan gezien hij een coherent en geloofwaardig asielerlaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft

gezet. Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die tegenpartij aanhaalde in haar motivering, kan immers ofwel verzoeker een logische verklaring geven, ofwel betroffen het kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling.

Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen te besluiten. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende sommige aspecten van verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de ongeloof-

waardigheid van verzoekers' verklaringen kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in-dien hij zou terugkeren naar Kazachstan. Door hem het statuut van vluchteling, of in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 52 §2 en 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, zonder uiteen te zetten op welke wijze die rechtsregels door de bestreden beslissing worden geschonden, moet worden gesteld dat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

2.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij tot de bevinding is gekomen dat (i) verzoekers aangehaalde problemen berusten op zijn familiale band met zijn schoonbroer en dat hij zichzelf nooit actief heeft ingezet voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China zodat hij niet het profiel heeft om ernstige problemen te ervaren met zijn autoriteiten, (ii) verzoeker onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van zijn asielaanvraag, (iii) verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld (iv) verzoeker en zijn zus hun land op officiële wijze verlieten en daarbij geen problemen ondervonden, niettegenstaande verzoeker een uitreisverbod had ondertekend en zijn zus al officieel werd opgespoord, en het niet aannemelijk is dat hij in die omstandigheden met zijn eigen paspoort zouden hebben gereisd, (v) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij zonder visum en zonder controle de EU zou zijn binnengekomen (vi) het weinig aannemelijk is dat verzoeker geen termijn kreeg van de Kazakse autoriteiten waarbinnen hij zijn schoonbroer moest vinden, (vii) de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde convocaties niet kan worden gegarandeerd gezien de vaststellingen daaromtrent, (viii) verzoekers etnische origine op zich geen aanleiding geeft om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden en (ix) de overige door verzoeker voorgelegde documenten en dvd geen indicatie zijn van de door hem voorgehouden problemen.

Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten te weerleggen.

2.7.1. Verzoeker stelt vooreerst dat de verwerende partij zijn problematiek ten onrechte in twee deelt, met name de problemen wegens het activisme van zijn schoonbroer, en de problemen wegens zijn etnische origine, waardoor de gronden van verzoekers vervolging en de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag worden miskend.

De benadering, zoals die door de verwerende partij werd vooropgesteld, wordt evenwel ondersteund door de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de Subject Related Briefing "Kazachstan. Situatie van de etnische Oeigoeren (met Kazachs staatsburgerschap) in Kazachstan", gedateerd 24 november 2011 met een update van 11 mei 2012). Hierin wordt een genuanceerd beeld geschetst waaruit moet worden afgeleid dat, zoals dat ook in de bestreden beslissing werd gesteld, dat de origine van etnische Oeigoeren op zich geen aanleiding geeft om in hun hoofd een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Immers blijkt uit de lezing van dit document, waarin informatie zit besloten die is vergaard met in acht neming van verschillende objectieve bronnen, waaronder mensenrechtenorganisaties en niet in het minst vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap zelf, dat er, niettegenstaande er melding wordt gemaakt van bepaalde vormen van discriminatie, de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat doorgaans als goed wordt omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Het "UN Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan", gedateerd februari 2010 en gevoegd bij het verzoekschrift, doet aan de juistheid van deze informatie geen afbreuk, nu dit stuk betrekking heeft op een missie die plaatsvond tussen 6 en 15 juli 2009 terwijl de door de verwerende partij gehanteerde informatie van latere datum is.

2.7.2. De verwerende partij erkent voorts dat Oeigoeren die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor de mensenrechten van deze bevolkingsgroep in China druk kunnen ervaren en dat deze druk kan uitmonden in ernstige problemen voor mensen met een bepaald profiel. Verzoeker verwijst dienaangaande naar enkele passages van de SBR en stelt dat daaruit blijkt dat de Oeigoeren door de veiligheidsdiensten als een onofficiële probleemgroep worden beschouwd en dat eender welke Oeigoer met enige vorm van politieke activiteit, en dus gelijk wie die ervan verdacht wordt Oeigoers separatisme voor te staan, die gezien worden als politiek op één lijn Chinese Oeigoeren of pleiten voor het respecteren van de mensenrechten in China, en met ernstige gevolgen kan te maken krijgen. Hij betoogt dat hij door de overheid wordt verdacht van het verbergen van zijn schoonbroer, een Chinees Oeigoers activist en dat de verwerende partij heeft verzuimd te kijken naar zijn individuele situatie.

2.7.3. Verzoekers standpunt, ondersteund met passages uit de landeninformatie, is als dusdanig niet strijdig met het uitgangspunt in de bestreden beslissing. Hij kan worden bijgetreden waar hij stelt dat zijn asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld en moet in die optiek dan ook in concreto aannemelijk maken dat hij omwille van de gebeurtenissen rond zijn schoonbroer in de negatieve belangstelling is komen te staan van de Kazakse autoriteiten en hij daardoor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade koestert. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe uiteraard niet. De stelling van verzoeker dat zijn relaas prima facie evenmin, gelet op de concrete vaststellingen die de verwerende partij heeft gedaan in het kader van het individuele onderzoek naar zijn asielrelaas.

2.7.4. In de mate dat verzoeker verder in zijn verzoekschrift zich toch nog gegriefd voelt omwille van het motief in de bestreden beslissing dat zijn etnische origine op zich geen aanleiding geeft om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden, en hij verwijst naar de socio-economische en politieke discriminatie ten aanzien van de vanuit China geëmigreerde Oeigoeren waarvan sprake in de SBR, dient erop te worden gewezen dat, op de vraag of verzoeker vertrokken was als hij de problemen omwille van de man van zijn zus niet gehad had, hij verklaarde : “nee, mss niet. Mss kon ik verder studeren en werken. Maar ik wist toen al dat ik omwille van mijn origine niet heel veel zou kunnen bereiken. Ik kon wel verder leven, want mijn moeder had een goed werk [...]” (gehoorverslag CGVS verzoeker p.12). In de mate dus dat verzoeker de socio-economische discriminatie aangrijpt om aan te tonen dat deze zo ernstig van aard zou zijn dat hij daardoor daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben, weze herhaald dat de verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat, temeer nu zijn eigen verklaringen geen blijk geven van een dermate ernstige vorm van discriminatie dat die in zijn hoofd, en louter omwille van zijn origine, zou kunnen worden gelijkgesteld met een vervolgingsvrees in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De verwijzing naar enkele paragrafen uit de Proceduregids van het UNHCR met betrekking tot discriminerende maatregelen en vervolging gaat om die redenen en mede gelet op het feit dat deze Proceduregids geen bindende rechtsnormen in zich draagt, niet op om de motivering desbetreffend in een ander daglicht te stellen.

2.8. Wat betreft het onderzoek van zijn verklaringen en die van zijn familieleden met betrekking tot het asielrelaas, kan het volgende worden vastgesteld.

2.8.1. Verzoeker bleek niet te weten sedert wanneer hij precies officieel in opsporing was. Dit wordt door hem niet ontkend, maar in het verzoekschrift wordt dit verweten aan het feit dat hij het opsporingsbericht via een vriend ontving toen hij reeds in België was. Verzoeker overtuigt niet : aangezien hij een kopie van het opsporingsbericht voorlegde mag van hem in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zou kunnen zeggen sinds wanneer hij wordt opgespoord door de Kazakse autoriteiten, nu dit een wezenlijk element is in zijn relaas, gezien de opsporing zijn oorzaak vindt in het feit dat verzoeker, tegen het hem opgelegde inreisverbod in, het land zou hebben verlaten. Verzoekers onwetendheid op dit vlak klemmt des te meer nu hij evenmin wist te zeggen wanneer zijn zus, met wie hij hetzelfde lot deelt, werd geconvoceerd. Ook verzoeksters zus kon niet precies zeggen wanneer haar opsporingsbevel, gelijkaardig aan dat van haar broer, werd ontvangen. Deze vaagheden en onwetendheden van twee asielzoekers die hetzelfde lot delen geven blijk van desinteresse in de evolutie van hun problemen en doen als dusdanig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.8.2. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden doet verzoeker vooreerst gelden dat men niet kan verlangen dat “vijf personen onmogelijk exact hetzelfde relaas kunnen navertellen”. Evenwel kan van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor

hun vrijheid of hun leven, in alle redelijkheid worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). De Raad wijst verzoeker er bovendien op dat het feit dat de gebeurtenissen niet recent zijn, hen er niet van kan weerhouden correcte en eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van hun asielrelaas en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen van verzoekende partijen staan gegrift. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij óf aantoonst dat de tegenstrijdigheden ofwel geen betrekking hebben op de kern van het asielrelaas óf dat ze geen grondslag vinden in het gehoorverslag.

2.8.3. Wat betreft de tegenstrijdigheid over het tijdstip waarop verzoeker de tweede maal geconvoceerd werd, stelt hij dat zijn vrouw zich vergist heeft qua maand, zodat een dergelijk minieme tegenstrijdigheid die op een misverstand lijkt te berusten verzoekers geloofwaardigheid niet kan ondermijnen. De Raad wijst er evenwel op dat in verzoekers poging om deze tegenstrijdigheid te vergoelijken hij aangeeft dat hij zelf geen eenduidige verklaringen aflegde omtrent de datum van zijn tweede convocatie (7 juli 2010 zoals verklaard bij de dienst Vreemdelingenzaken, of 5 juli 2010, zoals verklaard bij het CGVS) en kan er niet aan voorbij worden gegaan dat uit de bestreden beslissing reeds blijkt dat verzoekers partner, geconfronteerd met zijn andersluidende verklaringen, eerst bleef bij haar eigen verklaringen en deze daarna aanpaste in functie van deze van verzoeker stellende dat de tweede convocatie dan wel op 7 juli 2010 moest worden gesitueerd, doch daarmee nog steeds niet kwam tot verklaringen die te rijmen zijn met de verklaring van verzoeker dat hij op 5 juli, zoals hij verklaarde bij het CGVS, voor een tweede maal werd geconvoceerd. Een verwijzing naar de verklaringen van verzoekers moeder doet hieraan geen afbreuk. Bovendien moet er de nadruk op worden gelegd dat ook nog andere tegenstrijdigheden werden vastgesteld en dat de tegenstrijdigheden in hun onderlinge samenlezing en in de samenlezing met de andere motieven van de bestreden beslissing kunnen leiden tot het vaststellen van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Derhalve dient ook het onderstaande in rekening te worden genomen.

2.8.4. Verzoeker probeert ook de tegenstrijdige verklaringen over de huiszoeking te vergoelijken. Hij stelt dat hij en zijn partner daar niet zelf bij aanwezig waren en dat de twee personen die dat wel waren daarover eensluidende verklaringen hebben afgelegd. Een vergissing van een maand is niet opmerkelijk en de verwerende partij ziet tegenstrijdigheden waar die er niet zijn, zo stelt hij nog. Verzoeker noch zijn partner hebben tijdens het gehoor verklaard dat zij niet wisten op welke datum de huiszoeking zou hebben plaatsgevonden en hebben verklaringen afgelegd die niet strookten met deze van de zus en de moeder. Verzoeker stelt dat hij zich een maand heeft vergist, maar heft daarmee de bestaande tegenstrijdigheid niet op en al evenmin de vaststelling dat zijn partner een verkeerd jaartal opgaf.

2.8.5. Verzoeker tracht de tegenstrijdige verklaringen telkenmale te vergoelijken door ze "vergissingen" te noemen, of door te verwijzen naar "correcties" tijdens het gehoor, zoals hij dat doet met betrekking tot de incoherente verklaringen van zijn zus met betrekking tot het ogenblik waarop zij onderdook. Ook hier kan zijn standpunt niet worden bijgetreden : de correctie waarvan sprake gebeurde pas nadat zij werd geconfronteerd met de betrokken tegenstrijdigheid en niet op eigen initiatief. Bovendien moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat verzoekers zus, die slechts één versie van haar verklaringen bevestigde na de confrontatie, daarmee nog niet de tegenstrijdigheid ophief. De Raad kan alleen maar tot de vaststelling komen dat de opeenstapeling van tegenstrijdigheden aangaande de essentiële data waarnaar werd gepeild afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.8.6. Voorts blijkt een zwaarwichtige tegenstrijdigheid te zijn vastgesteld aangaande de vraag of verzoekers zus al dan niet hulp zou hebben gezocht naar aanleiding van de verdwijning van haar partner, verzoekers schoonbroer. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk : "(...) mijn zus ging naar verschillende instanties om vragen te stellen over haar man. Ze contacteerde veel organisaties, maar niemand had hem gezien" (gehoorverslag CGVS verzoeker p 13). Zijn zus daarentegen verklaarde niemand te hebben geraadpleegd met betrekking tot de verdwijning van haar man (gehoorverslag CGVS zus p 12). Deze tegenstrijdigheid, waaraan geen afbreuk wordt gedaan door de beschouwingen die door verzoeker worden gewijd aan het feit dat hij niet kon weten welke organisaties werden geraadpleegd nu blijkt dat zijn zus er geen had geraadpleegd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.8.7. Verzoeker verklaarde ook dat hij door de Kazakse overheid werd lastiggevallen omdat hij door de Chinese overheid werd opgespoord gezien het feit dat hij in een onrustige tijd in China was geweest.

Evenwel blijkt evenzeer uit zijn verklaringen dat hij, toen hij in China was om zijn schoonbroer te zoeken, door de Chinese autoriteiten werd opgepakt en ervan werd beschuldigd een terrorist te zijn, waarna hij toch weer werd vrijgelaten. Het is verre van plausibel te noemen dat verzoeker op grond van dezelfde feiten enerzijds door de Chinese autoriteiten werd opgepakt en weer vrijgelaten, en anderzijds dat diezelfde autoriteiten vervolgens via de Kazakse autoriteiten verzoeker zouden hebben trachten te doen uitleveren. Verzoeker verklaarde immers duidelijk dat de eerste beschuldiging van China kwam (gehoorverslag p 15). Een verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van de geschetste problemen kan niet worden ontkend. Daarbij komt nog dat verzoeker, hoewel om zijn uitlevering zou zijn verzocht door de Chinese autoriteiten, hij door de Kazakse autoriteiten toch zou zijn vrijgelaten om zijn schoonbroer te vinden. Zoals de verwerende partij dat reeds stelde in de bestreden beslissing, is het niet aannemelijk dat hij daar in de geschetste omstandigheden geen termijn voor kreeg opgelegd. Verzoeker wil thans laten geloven dat het hele verhaal over de mogelijke uitlevering aan China louter een geval van intimidatie door de Kazakse overheid zou kunnen zijn geweest, en dat er niet daadwerkelijk een uitleveringsverzoek was vanwege China, temeer nu blijkt uit de informatie van het administratief dossier dat de Kazakse grondwet de uitlevering van eigen onderdanen verbiedt. Hij maakte dit voorbehoud evenwel op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor en verwees meerdere malen uitdrukkelijk naar zijn toekomstige uitlevering. Dat thans uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de uitlevering van eigen onderdanen verboden is door de Kazakse Grondwet, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn eerdere verklaringen, net zoals de hiervoor vermelde niet plausible verklaringen.

2.8.8. Verzoeker betwist verder het motief dat zijn verklaringen over zijn binnenkomst in de EU ongeloofwaardig zijn.

Zijn verklaringen dienaangaande zijn evenwel niet plausibel: hij stelde vooreerst met de trein van Kazakstan naar Moskou te zijn gereisd, en verklaarde inderdaad dat de smokkelaar alle paspoorten verzamelde. Vervolgens vertelde hij dat er onderweg tussen Moskou en Duitsland –dit deel van de reis werd met een dubbeldekkbus afgelegd- controle was maar dat de smokkelaar alle documenten aan de controleurs gaf. Verzoeker maakte daarbij geen gewag van problemen. Deze verklaringen zijn evenwel niet te verzoenen met de stukken van het administratief dossier, luidens dewelke blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden en uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Verzoeker stelt aangaande deze informatie dat enkel de waterdichtheid van de controles werd nagegaan aan de luchthavens in Europa, dat die controles van een andere aard zijn dan grenscontroles op het land, dat de bronnen waarbij werd geïnformeerd hoge functionarissen zijn die niet zullen toegeven dat de controles verre van waterdicht zijn en het onmogelijk is om te stellen hoeveel personen niet aan een grondige controle worden onderworpen aangezien dit niet kan worden bijgehouden zonder grondige controle. Evenwel blijkt uit het bedoelde CEDOCA-antwoorddocument dat het, hoewel voornamelijk wordt verwezen naar de luchthavens, ook betrekking heeft op de grensoverschrijding over land en over zee, getuige daarvan de verwijzing naar het feit dat bijvoorbeeld Tsjetsjeense asielzoekers om verschillende redenen ervoor (moeten) opteren om over land te reizen waarna zij aan de Witrussische of Poolse grens werden tegengehouden en de verwijzing naar asielaanvragen die werden ingediend in Franse havens. Verzoeker brengt geen enkel concreet en bewijskrachtig element aan waaruit zou moeten blijken dat deze informatie en de daaruit getrokken conclusie onjuist zou zijn. Zijn argument dat dit niet mogelijk zou zijn omdat het onmogelijk is te stellen hoeveel personen niet aan een grondige controle zijn onderworpen aangezien dit niet kan worden bijgehouden zonder grondige controle, gaat niet op, net zomin als zijn stelling dat alle informatie dienaangaande afkomstig is van hoge functionarissen die dienaangaande niet objectief zouden zijn: de passage met betrekking tot de grensoverschrijding over land is immers afkomstig van www.internal-displacement.org. Bovendien heeft verzoeker zelf aangegeven dat de bus waarin hij zat tussen Moskou en Duitsland werd gecontroleerd, zodat zijn argumentatie over het niet waterdicht zijn van het systeem niet dienstig is om de betreffende motivering te ontwrichten. Samengevat kan dan ook worden gesteld dat verzoekers verklaringen dat er wel controle was maar dat de smokkelaar alle documenten samen afgaf aan de controleurs niet strookt met de niet-weerlegde informatie uit het administratief dossier krachtens dewelke blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden en uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het motief dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij zonder visum en zonder persoonlijke controle de EU zou zijn binnengekomen blijft dan ook onverminderd overeind, net zoals het door de verwerende partij geopperde vermoeden dat verzoeker zijn Kazaks paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk visum voor de reis naar België, het

moment en de wijze waarop verzoeker zijn land heeft verlaten, verborgen te houden, waardoor de geloofwaardigheid van het relaas verder in het gedrang komt.

2.9. De hierboven weergegeven en beoordeelde motieven herleiden het asielrelaas tot volstrekt ongeloofwaardig. Daarbij komt nog dat verzoeker geen verweer voert wat betreft de pertinente en door de Raad bijgetreden beoordeling in de bestreden beslissing van de door hem voorgelegde documenten en dvd, terwijl geen van alle een bewijs vormen voor het bestaan van de door verzoeker geschetste problemen. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij, onder verwijzing naar de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van het UNHCR, stelt dat de verwerende partij teveel de nadruk legt op kleinere en minder belangrijke elementen terwijl die niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd, nu de bevindingen hierboven verre van betrekking hebben op "minder belangrijke elementen", maar daarentegen slaan op de kernelementen van het asielrelaas. Het voordeel van de twijfel kan derhalve niet worden toegekend.

2.10. De overige, niet besproken motieven van de bestreden beslissing zijn, gezien het hiervoor gestelde, overtoellig, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

2.11. Aangezien alle ontvankelijke middelonderdelen door verzoeker werden betrokken op het feit dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, kan worden aangenomen, en thans blijkt, na beoordeling door de Raad, dat de verwerende partij wel degelijk tot de juiste conclusie kwam, moet het middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond worden bevonden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster –die overigens tijdens het gehoor verklaarde een huis en een zaak te hebben gehad in haar land van herkomst en geen gewag maakte van enige discriminatie- geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS